

Melancolie

Ion Pena

Stăm așa gravi, timpul ne plouă,
Cu destinul alături îmbătrânim;
Altă lumină, aer, lume nouă
Și călătorim etern către țintirim.

Scocul nădejzii sec, gândul coclit,
Prin sânge trece cornul tristeții:
Plânge, aripa ruptă, vag infinit
În care coboară pâraiele vieții.

La răsărit zărilor pară,
Alămuri ruginite țipă strident,
Vrerea uitată, surdă, amară,
Și cortina lăsată funebru, atent.

Poate mai știi idila de an, de zece,
Crește-n noi amintirea cenușie,
Toamna, moarte, visul falnic trece
Și privim în ram pe Sfânta Marie.

Publicată în „DRUM”, anul III,nr. 8 - 9, 24 aprilie 1938